

Arrest

nr. 218 821 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar dochter met Nederlandse nationaliteit. Op 5 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 9 oktober 2018.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/04/2018 werd ingediend door:

*Naam: C. Voornaam: F. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1952 Geboorteplaats: Aknoul
Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te (...) ANTWERPEN
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar dochter van Nederlandse nationaliteit, de genaamde H.,H. (...) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

In het dossier zijn de volgende documenten om het ten laste aan te tonen terug te vinden:

- Arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij C. bvba van referentiepersoon dd 10/11/2017. Twee aangetekende brieven van T. G.*
- Loonfiche van tewerkstelling bij V. D. B. januari 2017 tot maart 2018.*
- Arbeidsovereenkomst bij G. vanaf 20/08/2018*
- Bewijzen geldstortingen aan betrokkene door de referentiepersoon via Western Union dd. 08/09/2016 van 350 euro; via Moneytrans op 8/09/2016 = 350€, Atena Money transfert 15/03/2016 = 292€, 24/02/2016 van 242€; een overzicht van de Banque Chaabi du Maroc dd 29/12/2017 van 1/01/2014 tot 29/12/2017. (een totaal van 1260€); overzicht via Goffin Chance dd. 18/11/2015 van 207,90 euro, dd. 16/02/2016 van 300 euro en 08/09/2016 van 350 euro.*
- Attesten dd. 12/01/2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun kregen vanwege het OCMW te Antwerpen.*
- ‘Attestation de prise en charge’ dd 11/10/2017, dat referentiepersoon de enige is die haar moeder ten laste neemt.*
- Attestation Administrative dd 17/10/2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in CAIDAT DE TIZI OUSLI geen inkomsten en geen eigendommen heeft. Dit brengt geen uitsluitel over mogelijke eigendommen en inkomsten ergens anders in Marokko en kan dus niet worden aanvaard*
- ‘Attestation de parente’ dd 30/03/2018, dat betrokkene inderdaad de moeder is van de referentiepersoon.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het financieel en of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging, worden er wel degelijk bewijzen van geldoverdrachten voorgelegd tussen 2014 en 2017.

Gezien haar onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan de steun niet worden beschouwd als zijnde significant en noodzakelijk om te spreken van een echte structurele afhankelijkheid.

Bovendien zijn deze stortingen uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de "fair play" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"- schending van art. 40bis Vreemdelingenwet, schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, fair play en het zorgvuldigheidsbeginsel:

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat uit het geheel van de voorgelegde documenten zou moeten blijken dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond dat verzoekster ten laste was;

Dat zij tal van bewijzen voorlegt over verschillende jaren dat zij ten laste was van haar dochter: 2017, 2016, 2015, 2014;

Dat men zomaar niet kan stellen dat men niet verder ingaat op de stortingen van geld naar Marokko omdat er niet bewezen wordt dat verzoekster onvermogen was en de stortingen onregelmatig waren;

Dat verzoekster wel degelijk bewijzen geleverd heeft dat zij geen inkomen en geen onroerend goed heeft in het land van herkomst;

Dat door verwerende partij niet gesteld wordt, niet verder gemotiveerd wordt waarom deze bewijzen van onvermogen niet zouden gelden als afdoende bewijs; dat zulke attesten niet te krijgen zijn voor heel het grondgebied Marokko maar wel voor heel de regio; dat de mensen aldaar ook heel streekgebonden zijn;

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig ingaat tegen de stukken;

Dat er wel degelijk voldoende bewijzen werden voorgebracht van onvermogen en ten laste zijn in het verleden;”

3.2 Onder “*middel*” dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Waar verzoekster verwijst naar de beginselen van behoorlijk bestuur is het middelonderdeel bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat verzoekster de schending van concrete beginselen aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze is genomen. In het motief wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40*bis*, § 2 eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ten aanzien van de weigeringsbeslissing niet aangetoond.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De ‘*fair play*’ waar verzoekster nog naar verwijst, duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan *fair play*

wanneer zij in haar relatie met de burger tracht “hem door oneerbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed ...” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 49-50).

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid 4° van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt.

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...).”

Verzoekster betoogt dat zij tal van bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij ten laste was van haar dochter, meer bepaald uit de jaren 2014, 2015, 2016 en 2017. Zij meent dat men niet zomaar kan stellen dat men niet verder ingaat op de stortingen van geld naar Marokko omdat er niet bewezen wordt dat zij onvermogen was en de stortingen onregelmatig waren. Zij heeft wel degelijk bewijzen geleverd dat zij geen inkomen en geen onroerend goed heeft in het land van herkomst, aldus verzoekster. Verder is verzoekster de mening toegedaan dat niet wordt gesteld en niet verder wordt gemotiveerd waarom deze bewijzen van onvermogen niet zouden gelden als afdoende bewijs, en dat zulke attesten niet te krijgen zijn voor heel het grondgebied van Marokko maar wel voor heel de regio en dat de mensen aldaar ook heel streekgebonden zijn.

Uit voormeld betoog blijkt dat verzoekster zich toespitst op de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“In het dossier zijn de volgende documenten om het ten laste aan te tonen terug te vinden:

(...)

- Bewijzen geldstortingen aan betrokkene door de referentiepersoon via Western Union dd. 08/09/2016 van 350 euro; via Moneytrans op 8/09/2016 = 350€, Atena Money transfert 15/03/2016 = 292€, 24/02/2016 van 242€; een overzicht van de Banque Chaabi du Maroc dd 29/12/2017 van 1/01/2014 tot 29/12/2017. (een totaal van 1260€); overzicht via Goffin Chance dd. 18/11/2015 van 207,90 euro, dd. 16/02/2016 van 300 euro en 08/09/2016 van 350 euro.

(...)

- Attestation Administrative dd 17/10/2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in CAIDAT DE TIZI OUSLI geen inkomsten en geen eigendommen heeft. Dit brengt geen uitsluitel over mogelijke eigendommen en inkomsten ergens anders in Marokko en kan dus niet worden aanvaard

(...).”

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert verder:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”

en meer specifiek wat betreft de geldstortingen en het bewijs van onvermogen:

“Wat betreft het financieel en of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging, worden er wel degelijk bewijzen van geldoverdrachten voorgelegd tussen 2014 en 2017.

Gezien haar onvermogen onvoldoende is aangetoond, kan de steun niet worden beschouwd als zijnde significant en noodzakelijk om te spreken van een echte structurele afhankelijkheid.

Bovendien zijn deze stortingen uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was”.

Uit voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat het "Attestation Administrative dd 17/10/2017" geen uitsluitel brengt over de mogelijke eigendommen en inkomsten ergens anders in Marokko en het dus niet kan worden aanvaard. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in de mate dat zij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met het door haar voorgelegde document. De gemachtigde erkent wel degelijk dat dit document wordt voorgelegd, doch aanvaardt dit niet als bewijs. Tevens verduidelijkt de gemachtigde om welke reden hij dit niet aanvaardt, meer bepaald omdat dit geen uitsluitel brengt over de mogelijke eigendommen en inkomsten ergens anders in Marokko. In haar betoog dat niet wordt gemotiveerd waarom "deze bewijzen van onvermogen" niet zouden gelden als afdoende bewijs, kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd. Zij geeft overigens zelf blijk de reden te kennen aangezien zij haar betoog op dit punt afsluit met de bewering: "dat zulke attesten niet te krijgen zijn voor heel het grondgebied Marokko maar wel voor heel de regio; dat de mensen aldaar ook heel streekgebonden zijn". Zij staft deze bewering echter op geen enkele wijze zodat het motief van de gemachtigde overeind blijft.

Verder erkent de gemachtigde eveneens dat er bewijzen van geldoverdrachten tussen 2014 en 2017 werden voorgelegd. Hij borduurt echter voort op zijn vaststelling dat verzoekster haar onvermogen niet voldoende heeft aangetoond en meent dat de steun niet kan worden beschouwd als zijnde significant en noodzakelijk om te spreken van een echte structurele afhankelijkheid. Bovendien, zo oordeelt hij verder, zijn deze stortingen uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Hij besluit dat deze dan ook niet aantonen dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was. In haar betoog gaat verzoekster eraan voorbij dat de bewijslast *in casu* bij de aanvrager ligt. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris enkel toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Er moet hierbij worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij slechts de documenten heeft voorgelegd die worden opgesomd in de bestreden beslissing. Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met voormelde motieven betreffende de geldstortingen en het bewijs van onvermogen. Op de overige motieven gaat zij niet in. Hierdoor weerlegt zij de concrete motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande de stukken niet. In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan worden verwezen naar de annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken kon de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Uit het voorgaande blijkt evenmin dat verzoekster aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, ingaand tegen de stukken of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt als volgt:

"-schending van art. 8 EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;.”

3.4 De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Verder wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoekster dient bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

Verzoekster beperkt zich, wat de concrete elementen *in casu* betreft, tot de loutere stelling dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen haar belangen in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds.

Verzoekster geeft bijgevolg niet *in concreto* aan met we zij een gezin vormt. In de mate dat verzoekster wenst aan te geven dat zij een gezin vormt met haar meerderjarige dochter, dient verzoekster een meer

dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar aan te tonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten er niet kan toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Uit hogerste beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot loutere algemene beschouwingen en gaat er aldus aan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met haar meerderjarige dochter aannemelijk te maken.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Voor het overige toont verzoekster niet *in concreto* aan uit welke leden haar gezin en/of familie nog zou bestaan. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er geen afweging is gebeurd.

In de mate dat verzoekster met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonst. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonst dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN